

Mand har naaet en Alder af 26 til 30 Aar og derefter skal nøjes med en Løn af respektive 2 Kr. 19 Øre og 2 Kr. 74 Øre daglig, er det en alt for tarvelig Løn. Og naar der alle Vegne er Ønsker fremme om at forbedre Arbejderstandens Kaar, et Ønske, der særlig er fremkommet og støttet fra Socialdemokraternes Side, synes jeg ogsaa, at der bør gøre sig humane Hensyn gældende, naar der er Tale om en Forbedring af de lavere Embeds- og Bestillingsmænds Løn. Man bør medvirke til, at ogsaa de blive dragne ud af den Nødtilstand, hvori de befinde sig.

Man taler om, og der er ogsaa talt om det her i Bemærkningerne, at Toldembedsmændene faa Diæter, og det er ogsaa ganske rigtigt. Paa enkelte Toldsteder ere de saa heldige at kunne tjene noget ekstra ved Diæter, men Ekstraarbejdet medfører ogsaa, at Toldembedsmændene maa være fraværende fra deres Hjem, og derved faa de forøgede Udgifter til Mad og Drikke, som sluge en Del af de Fordele, de skulle have gennem Diæterne. Man maa derfor ikke tillægge disse alt for stor Betydning. — Der er dernæst i Bemærkningerne til Lovforslaget et andet Punkt, jeg kunde ønske at fremdrage. Der staar følgende: „Ganske naturlig nødes de da“ — disse Medhjælpere og Bestillingsmænd — „til at stifte Gæld for at kunne skaffe de daglige Fornødenheder, og blive derved økonomisk afhængige af Forretningsmænd og handlende, over for hvilke de maaske paa Embeds Vegne skulle varetage Statskassens Interesser“. Der er her berørt et Punkt, hvorpaa jeg særlig villade mig at henlede Tingets Opmærksomhed, fordi det er fuldt berettiget at inddrage det i Diskussionen om disse Folks Stilling. Disse Toldembedsmænd ere, især naar de ere gifte og have Familie, stillede saa usselt, at de ere udsatte for store Fristelser. Der er den Forskel mellem Toldembedsmænd og andre Embedsmænd, f. Eks. Embedsmænd, der føre Regnskab paa et Kontor, i en Bank o. lign., at naar disse sidste begaa Underslæb, eller gøre sig skyldige i noget andet uregelmæssigt, kan det efterspores. Det kan kontrolleres i Bøgerne og i det hele taget forfølges saaledes, at man kan afdække de Besvigelser, de Ulovligheder, der ere foregaaede. Men for Toldvæsenets Vedkommende er det ganske anderledes. Skal f. Eks. en Toldembedsmænd opmaale en Dækslast paa et Skib, gør han det ofte uden at nogen kontrollerer ham deri. Det er hyppigt kun en enkelt Toldassistent, der besørger Arbejdet,

og hvis han regner fejl, hvis han f. Eks. regner flere Hundrede Kubikfod for lidt, forsvinder ethvert Spor af denne Regnefejl eller dette Bedrageri, saa snart Dækslasten er kørt væk. Naar en Toldembedsmand staar paa Toldboden og angiver Vareballer til en lavere Position end den, de tilhøre, forsvinder ogsaa her hvert Spor af denne Fejl, saa snart Vareballerne ere førte bort. Den Fristelse, der er til Stede for en Mand, der er ansat paa et Kontor, hvor der er kontrolabelt Regnskabsvæsen, bliver langt, langt større her ved Toldvæsenet, hvor Bedrageriet kan foregaa uden at man paa nogen Maade kan efterspore det. Jeg vil minde Tinget om nogle Erfaringer, jeg selv har haft. For omtrent 40 Aar siden kom jeg i Manufaktur lære i Flensborg. Det var en Forretning, hvor der var en halv Snes Medhjælpere, og efter at jeg havde været der en Maaned, blev hele Mandskabet en Gang om Natten Kl. 1 purret ud af Sengen. Vi kom ned i en stor Kælder, der var fyldt med Vareballer, alle af samme Størrelse, smaa faste vel formede Vareballer. Disse Baller blev pakke-ede ud, og Varene lagte op paa Lageret. Emballagen blev skaaret op og Mærkerne fjernede. Efter at vi vare komne op paa vort Værelse igen, spurgte jeg en Kommiss: „Hvor kom de Varer fra?“ „Det skal De aldrig spørge om, de kom med Luftballon“, svarede han. I Tidens Løb kom der mange af den Slags Varer, ikke alene til det Handelshus, hvor jeg var ansat, men til forskellige andre i Flensborg. Sagen forholdt sig saaledes, at der var flere smaa Fragtskibe med dobbelt Bund, og til den dobbelte Bund førte et bestemt firkantet Hul, efter hvilket Vareballerne vare afpassede. Det gik i mange Aar udmærket godt; Købmændene bleve rige, Toldvæsenet blev mindre rigt, men vidste ikke noget af det, der foregik. Det gik som sagt i mange Aar, men til sidst blev Smugleriet opdaget, ikke af Toldvæsenet, men mærkværdigt nok af Politiet. Nu tør jeg ikke sige, at Toldvæsenet har været vidende om det, tyværtimod, jeg maa formode, at Toldvæsenet har gjort sin Pligt. Men der er jo noget, der hedder større eller mindre Aarvaagenhed, og jeg tror, at hvis disse Toldembedsmænd den Gang havde været bedre lønnede, end de vare, saa er der Sandsynlighed for, at deres Aarvaagenhed vilde have været noget mere skærpet, end den var, og det er muligt, at disse Besvigelser saa vare blevne opdagede før. Men i hvert Tilfælde er det sikkert, at Statskassen led et Tab af Hundrede-